

Prosíme o pomoc při pátrání

Vím, že toto místo je určeno pro každodenní úvodní editorial, ale naše redakce byla požádána, aby místo tradičního článku otiskla tuto prosbu.

Včera v nočních hodinách při pravidelné obchůzce dospěl hlídač zdejšího ústavu k děsivému zjištění. Květiny, které od začátku festivalu působily blahodárně na vaše poetické duše a svou vůní ve vás probouzely chuť k další tvorbě, byly ukradeny!

Neznámý pachatel se včera po skončení programu ukryl na střeše studentského divadla DISK a tajně odcizil tři vzácné exempláře begónie dušní, latinsky *creativus anima*. Tento druh byl vypěstován speciálně ku příležitosti konání mezinárodního studentského festivalu ZLOMVAZ.

Jedná se o zvláštní druh begónie, která nikdy neuvadá, a proto je neobyčejně vzácná. Tak vzácná, že si ji organizační tým letošního ročníku nemohl dovolit zakoupit. Cena jednoho semínka totiž přesahuje více jak tisíc sto liber. Měli však to štěstí, že několik jejích exemplářů má ve vlastnictví tropický skleník botanické zahrady v Praze. Ředitel zahrady byl tak laskav a zapůjčil na čtyři dny festivalu hned třicet rostlinek, které byly následně vysázeny na střeše DISKU.

Pokud nebudou ukradené květiny po skončení výpůjční doby opětovně navráceny do botanické zahrady,

čekají produkční tým sankce ve výši dvojnásobku ceny každé chybějící květiny.

Prosíme tedy kohokoli, kdo má o ukradených rostlinkách jakékoli zprávy, aby tuto informaci neprodleně ohlásil někomu z produkčního týmu. Nebojte se, prosím, udávat své přátele, jedná se o odporný zločin, který musí být exemplárně potrestán.

Pokud se rostliny nenajdou do sobotní půlnoci, budou se muset složit všechny zúčastněné školy a ztrátu botanické zahradě vyrovnat.

Děkujeme za šíření této zprávy dál mezi vámi.

Všichni doufáme, že budou rostliny zdárně nalezeny a lupič doživotně zbaven ubytovacího stipendia.

Lenka Skalická

Sobota

11.00	O	Základy herectví před kamerou	R312
11.30	DP	Het wordt tijd dat de tijd stil staat, even	R202
12.00	DP	The Neighbors Think Nobody is Here	R405
13.00	DP	Augustz / August	Divadlo Na Rejdišti
13.30	DP	2+2+2+2+4=11, Jaro Viňarský openclass	R302
14.00	OFF	Zlomvaz Cup	Na Františku
14.30	DP	Malala	K107
15.00	OFF	Koncerty studentů HAMU v Zrcadlové kapli	Klementinum
15.00	OFF	Kino: Současná tvorba FAMU	Klementinum
15.00	DP	Törless	DISK
16.30	DP	Iglú	K222
18.00	OFF	Koncert: Václav Strýček	Střecha DISK
19.30	DP	Medea or about domestic hapiness	DISK
19.30	OFF	Kino: Divadlo v letech 1918 — 2018	Klementinum, 1. p
20.30	DP	V samotě	K332
21.00	OFF	Koncert: Květy	Střecha DISK
22.00	OFF	Afterparty	Unitaria

DP // Divadelní Program / Main Programme

OFF // Offprogram

O // Obzory

Yes

Marek Pechlát

Po čtvrtěčném autorském představení Marianny Kozak Київ / Kyjiv jsme se dnes opět vrátili na Ukrajinu. Studenti ze Lvova totiž na ZLOMVAZ přivezli svou inscenaci Yes or No. Pod vedením Anastázie Toros se v ní vyrovnávají s historickou a aktuální situací na Ukrajině.

Když představení začalo, obával jsem se, že nebudu ničemu rozumět. Ukrajinsky neumím a české titulky chyběly. Po chvíli se mi alespoň trochu ulevilo, zjistil jsem, že inscenace není založena primárně na textu.

Herci stavěli jednotlivé mini situace, které se povětšinou týkaly osobních vztahů. Opatrné a rozpačité seznamování, hádky a rvačky. Doprovázeli je krátkými větami příznačnými pro tyto situace. Osobní konflikty pro mě byly jakousi paralelou k politické situaci a rozdělené společnosti na Ukrajině. Tento dojem podporoval i fakt, že se herci často stavěli do formací proti sobě. Jedna skupina na jednom konci místnosti, druhá na opačném. Obě na sebe navzájem vrhají nevraživé pohledy.

Hlavní devízou představení se pro mě stalo naprosté odevzdání a obrovská energie herců. Hádky, které předváděli, působily opravdově, facky bolestivě a pády velmi tvrdě. A při tanci v pečlivě nazkoušených choreografiích a při

zpěvu ukrajinských písní snad každý musel cítit obrovskou naléhavost a intenzitu sdělení. Ale co bylo jeho obsahem?

Dost možná jde jenom o můj subjektivní dojem, ale nakonec mi to došlo. Když herci na konci představení znovu nastupovali na scénu, aby se divákům uklonili, seřadili se jako na armádním cvičení a až na direktivní povel jednoho z nich se společně organizovaně uklonili. Náhle mi všechna ta obrovská energie, odhodlání a intenzita akce začaly dávat i hlubší smysl a herci začali připomínat vojáky skutečné. Ty, o nichž slyšíme ve zprávách o současném vojenském konfliktu na východě jejich země. Ty vojáky, kteří jsou za svoji zemi ochotni i umírat.

Inscenace: Yes or No

Škola: DAMU / Česká republika DAMU
Praha ve spolupráci s Ivan Franko
National University in Lviv / Ukrajina

Režie: Anastázie Toros

No

Eliška Raiterová

Vždycky je mi hrozně líto, když vidím šikovné herce na scéně v křeči. Zvlášť, když jsou to mladí studenti, kteří disponují evidentně velkým pohybovým, pěveckým a především energickým potenciálem a chutí vystoupit na jeviště a něco říct. Právě jako studenti ze Lvovské Ivan Franko National University při pátečním dopoledním představení Yes or No.

Pocity, které ve mně představení vyvolalo, mě nutí ke krátké reflexi. Místo toho, abych byla v průběhu inscenace schopná nechat na sebe působit její atmosféru, pokoušet se zachytit ukrajinská slova, kterým bych rozuměla, a snažit se také jejich pomocí rozklíčovat témata tohoto autorského tvaru, musela jsem se neustále strachovat o hlasivky dámských účinkujících při jejich tlačeném smíchu a násilném křiku.

Přemýšlela jsem, jestli si chlapec s dívkou při rvačce neublíží, jestli se skupinka zakrytá igelitem neudusí, a především jsem několikrát prožila pocit, o němž se domnívám, že je na divadle tím nejhorším ukazatelem, a to pocit trapnosti.

Pohybové akce očuchávání mladých slečen i konfrontace páru, který se k sobě nejprve s afektovaným pochichtáváním přiblížil, aby se vzápětí surově odstrčil a povalil na zem, na mě působily neskutečně násilně a samoúčelně a možná pocit trapnosti a nepochopení jejich významu mi zablokovaly jakékoliv další porozumění inscenace.

Jak se představení vyjadřuje k současné situaci na Ukrajině, nevím a mrzí mě to, protože nepochybuji o talentu účinkujících a sympatičnosti mladé autorky, která představení na začátku uváděla. Možná jen tato cesta není ta správná. Pochopitelně nesprávná pouze pro mě jako pro diváka, neboť podle silného potlesku inscenace mnohé oslovila. Možná tím spíš mi to nedalo, abych tento svůj dojem nezveřejnila.

Inscenace: Yes or No

Škola: DAMU / Česká republika DAMU Praha ve spolupráci s Ivan Franko National University in Lviv / Ukrajina

Režie: Anastázie Toros

Chorošný, buč a fisíz

Adéla Kalusová

Mechanický pomeranč brněnské JAMU vychází ze stejnojmenné knižní předlohy a inspiruje se i poetikou známého filmového zpracování. Sled událostí příběhu vidíme očima hlavního hrdiny Alexe, který společně se svými přáteli hledá hranice skrze zakoušení všemožného násilí.

Díky subjektivní perspektivě je inscenace postavena především na hereckém výkonu M. K. Hochmana. Svěrázně vyšínuté postavy mladého rebela se ujal s energií a svižně mění civilní herectví za stylizované. Především když je v závěru Alexovo předešlé násilné chování paradoxně násilně napravováno skrze podávání medikamentů při poslechu jeho oblíbené klasické hudby, tak se hlavní protagonistista svíjí v křečích na nemocničním lůžku a při pohledu na jeho výkon zatrne.

Alexova energie udržuje rychlý spád děje a rovněž výprava je výhodně řešena. Plocha jeviště je zcela zastavěna kovovým lešením. Herci oplývají výbornou pohybovou zdatností, a mohou tak celou železnou konstrukci efektně využívat. Doslova lítají z patra do patra, skáčou z žebříku na žebřík, sjíždějí po hasičských tyčích. I dynamika prostoru a trhané pohyby napomáhají svižnému temporytmu.

Vedle hlavního hrdiny jsou přítomny další postavy (nebo spíše postavičky), které dotvářejí Alexův bizarní svět. Všichni jsou oděni do černých barev,

kožených a stylových materiálů. I mluva umocňuje vyšínutost viděné skupiny sigrů. Výrazy typu buč, fisíz, chorošný pokřivují český jazyk, jejich významy jsou však v celkovém vyznění jasné.

Mechanický pomeranč ať už jako předloha či viděná inscenace nesou primárně téma násilí. Akcentováno je skrze dialog, uskutečňované činy a choutky kamarádké trojici vlastní. Ovšem myslím si, že by bylo možné najít i náměty, jež by ukázaly autorskou invenci. Násilí je téma, které dnes rezonuje, ovšem zde nebylo nijak aktuálně demonstrováno. Pouze na něj bylo poukázáno skrze předlohu, které nese toto téma.

Inscenace: Mechanický pomeranč

Škola: JAMU

Režie: Barbora Chovancová

Dramaturgie: Jakub Liška

Výtvarné řešení: Magdalena Paráčková

Lightdesign: Luboš Zbranek, Vojtěch Matulík, Barbora Sosnovcová

Hudba: Eva Dobružská, Petra Göbelová, Václav Zemánek

Choreografie: Ondřej Jiráček, Adam Mašura

Obsazení: Barbora Bezáková, Natálie Golovchenko, Viktor Harangi, Mark Kristián Hochman, František Maňák, Štěpán Princ, Klára Anna Satinská, Petra Schovánková, Jakub Spišák, Magdalena Straková, Pavel Šupina, Karel Vondrášek

Mokr  bylo i publikum

Tereza Stejskalov 

Jednoduch  prkenn  konstrukce, st l jako prim rn  jeviště, triangl, xylofon a tři struny k hudebnímu podkresu. S takovou scénou si vystačili tři herci, kte i o ivilili loutkov  p ib h Dlouhého, širokého a Bystrozrak ho pin  f r  a p ekvapen .

Princ D evom r (neustále sedící na svém oči) se zamiluje do princezny J v i v zn n  v  elezn m zámku. Odhodl n k je i z chran  se vydává na cestu.

V okamžiku se mot  kolem vysokého stromu, z něhož se záhy stává Dlouh  – dut  kmen (mo n  větev) slo en  z několika teleskopických  ast , aby mohl být Dlouh  ještě del im.

S princem vyr  i k zámku a do party přibírají i bratra širokého s baculat m břichem, ve kter m je mj. ukryta had ka, a nakonec i Bystrozrak ho s ochrann m štítem přes v suvn  oko.

Loutky jsou na prvý pohled velmi jednoduch , přesto to není jen kus dřeva. Zl  kněze se kone n  objevuje na scéně a herci se s n m s velkou chut  vyr ad . P ehazuj  si loutku mezi sebou a nebojí se ji hodit i skupince přihlízejících turist , kte i se s nad en m zapojí.

Černokněžník vymyslí na své hosty zapeklit   koly.

Nejprve posype jídlo uspávacím práškem – testováno na herci – a princeznu k údivu všech zmen i.

Schov  ji do žaludu, z kterého ji  sp  n  vysvobodí Dlouh .

Druh  večer princeznu prom n  v perlu a ta se do k  záchranu od širokého, kter  je schopn  vypít cel  jezero (herec had kou nasaje vodu a plive ji v sude okolo sebe, i do publika).

Nakonec je princezna schována do skály, jež je zničena prskavkou, zn zorn uj c  ničivost „bystrozrak ho oka Bystrozrak ho“.

 koly jsou splněny! Avšak vtíp spo ivaj c  ve zni en  zlého kněze byl prozrazen při hodu loutky m mu spolužákovi Markovi, kdy se cel  loutka rozl  ila p ed asn .

Nic se ale neděje. Herci dokázali okam it  reagovat a nutn  improvizace nikoho nezaskočila.  ern  havran, kter  se v podob  dvou černých d ivek rozlítí do publika, i tak pobavil, a D evom r mohl být  tastn  oddán s princeznou J v i, je ich  svatba vesele zakončila naprosto dokonal  představení, u něhož se diváci bavili od za atku až do konce, včetně všech kolemjdoucích.

 kola: DAMU

Inscenace: Dlouh ,  irok  a bystrozrak 

Režie a v tvorn  rešení: Alžběta Vitvarová

Obsazení: Lukáš Bouzek, Štěpán Lustyk, Ren  Vitvar

3D – Třetí rozměr dramatu

V pátek odpoledne se v rámci festivalového programu uskutečnil již osmý ročník projektu 3D – Třetí rozměr dramatu. Jedná se o scénické čtení her současné dramatiky, na kterém se ve spolupráci s DAMU podílí divadelní, literární a audiovizuální agentura Dilla. Smyslem projektu je seznámit studenty uměleckých škol a jejich diváky s novými, v Česku dosud neuvedenými hrami. Prvním textem byla hra nizozemského autora Jibbeho Willemse Taxi, druhou izraelská hra Iglú Yehezkele Lazarova a poslední Mrtvá zvířata německé autorky Evy Rottmann.

AU! Au! au!

Veronika Švecová

Kdyby se text Taxi nizozemského dramatika Jibbe Willemse měl brát vážně a doslovně, nestál by za nic. Není nijak extra vtipný, ani samotný příběh není ničím výjimečný, nabízí ale potenciál parodie na žánr noir a Adam Skala ho svým osobitým groteskním způsobem náležitě využil.

Tvar scénického čtení rozhodně nespočíval v suchém přečtení textu. Občas bylo trochu složitější se zorientovat, jelikož divadelní hra děj vypráví retrospektivně, ilustrativní zvuky (projíždějící auto, tlukot srdce apod.) vytvářejí sami herci přímo na

jevišti a herecká akce jde často proti přečteným scénickým poznámkám. Ale právě kontrast slyšeného a viděného vytváří ironickou komiku. Jeden příklad za všechny: dle textu se postavy z Taxi násilně bijí až do krve, zatímco herci si na sebe jen za dupání a řvaní „Au“ lepí červené náplasti.

Ani scénografie se nesnaží evokovat reálné prostředí, jako taxík úplně postačí gauč se dvěma baterkami místo reflektorů. Krvavé události okolo barové zpěvačky, jejího žárlivého manžela, náhodného taxikáře a jedné benzinky se právě díky zcizujícímu nadhledu při scénickém čtení posunuly do pozadí a diváci se místo toho mohli soustředit na vtípem nabitou režijní práci a svižný herecký projev.

Škola: DAMU

Inscenace: Taxi

Autor: Jibbe Willems

Překlad: Andrea Čermák Zbuzková

Režie: Adam Skala

Hrají: Matylda Königová, Vláďa Pokorný, Vojtěch Vodochodský, Čeněk Vaculík, Jakub Svojanovský, Martin Satoranský, Viktor Kuzník

Láska v aljašském iglú

Vendy Drábková

V rámci projektu Dillie nastudovali studenti DAMU Martina Šindelářová a Adam Langer původně hebrejskou hru Yehezkele Lazarova, kterou do češtiny přeložila Jana Slouková jako Iglú.

Klíčovací pozadí, před ním dva herci, televizní obrazovka, kanystř na benzín, sekera a pár dalších rekvizit. Scénické čtení Iglú nabídlo čtyřicet minut smíchu, smíchu a opět smíchu. Díky klíčovacímu pozadí se měnilo prostředí z dětského hřiště na iglú na Aljašce, dál na interiér letadla a podobně. Změnu diváci viděli na televizní obrazovce.

Míchání časových rovin trošku diváka mátló – v jeden okamžik byli muž a žena dětmi na pískovišti, změnou světél a malou pauzou se změnili v dospělé lidi, kteří před sebou navíc navzájem předstírali jinou identitu.

Převyprávět děj nedokážu, ale díky opravdu vtipnému textu a dobrým hereckým výkonům to nevadí.

S určitostí vím, že Iglú skončilo happyendem. Raří a Lenni spolu začali bydlet na Aljašce ve svém iglú, Lenni si tam možná v budoucnu založí divadlo, ale vlastně na tom ani nezáleží, hlavně že se mají rádi.

Škola: DAMU

Překlad: Jana Slouková

Hrají: Martina Šindelářová, Adam Langer

Režie: Barbora Mašková

Scénografie: Michaela Semotáková

Projekce: Karim Tarakji

Je tak roztomilý

Lenka Skalická

Helena nalezne na ulici promrzlého mladíka. Ze soucitu ho odvede k sobě domů a pečuje o něj. S upozorněním k ní přispěchá její exmilénec Vít, kterému je mladík od začátku podezřelý. Nepromluví totiž ani slovo. Co je ale na tom, když je přece tak roztomilý?

Režisér Tomáš Loužný staví Viktora Kuzníka v roli záhadného cizince vždy na střed mezi Helenu a Víta. Jako by se mezi nimi mělo jednat o soutěž v přetahování lanem. Vít Helenu přesvědčuje, že je mladík nebezpečným imigrantem z jihu, poté však sám podléhá jeho bezelstnému výrazu a snaží se mu zalíbit. Každý se chce stát „majitelem“ tohoto krásného stvoření a sám si ho pojmenovat. Vzájemně se napadají a urážejí. Místy až zapomínají, že se přou o živého muže (Vít ho hladí po celém těle a blaženě se s ním mazlí). Jejich souboj vypadá spíše jako zápas dětí o oblíbenou hračku.

Představení má skvělý tempo rytmus. Text hry je napsán jako souboj mezi dvěma hlavními postavami. Výhoda se přelévá z jedné strany na druhou a na pozadí stále visí tajemství, kdo je vlastně ten tajemný mladík. Příběh vrcholí v okamžiku, kdy k sobě bývalí partneři opět nalézají cestu.

Divák očekává, že v této chvíli hra skončí a on si odnese příjemný pocit z dobře napsané a zinscenované aktovky, ve které nic nechybělo. Mrtvá zvířata však ještě pokračují a dochází k opětovnému rozpadu vztahu hlavních hrdinů. V této pomyslné druhé části představení začalo ztrácet na dynamice a rytmu. Závěrečná pointa hry nebyla natolik výrazná, aby dokázala obhájit nepřiměřenou délku druhé poloviny.

Inscenace: Mrtvá zvířata

Škola: DAMU

Autor: Eva Rottmann

Překlad: Tereza Vůchová

Režie: Tomáš Loužný

Dramaturgie: Kateřina Slezáková

Hrají: Viktor Kuzník, Anežka Rusevová a Petr Šmíd

Pot, dusno a touha po kyslíku

Vendy Drábková

Škvrny na slunku – tak se jmenuje inscenace Akadémie Umení v Banskej Bystrici, kterou nás přijeli potěšit naši slovenští kolegové. Škvrny na slunci vidět nebyly, ale mžitky před očima možná ano. Asi po druhém nádechu divák zjistil, že v místnosti je už před začátkem představení „nedýchateľno“. Při vstupu do sálu obecenstvo zaujalo rozestavení židlí. Hrací prostor byl lemován ze dvou stran židlemi a polštářky.

V prvních dvou třetinách inscenace každý z trojice postav pátral po pohnutkách zbylých dvou, až nakonec řetězec lží definitivně objasnila prvotní neschopnost vyrovnat se s událostmi války. Pan Robert přišel o celou rodinu kvůli udání sousedů. Sousedé měli malého synka a pan Robert se udavačské rodině pomstil další podpásovkou. Vzal si totiž do výchovy právě malého synka udavačské rodiny a vychoval z něj zloděje. Zloděj se však na pana Roberta příliš upnul a byl schopný vypátrat svého učitele, i když kvůli němu změnil bydliště a plánoval nový život se svou milou. Právě mezi panem Robertem, jeho budoucí ženou a zlodějem se detektivní drama odehrává. V závěru vyjde

najevo, že zloděj Gogom není díky moudrům Robertovy budoucí ženy už závislý na každém slově svého učitele a neuposlechne jeho příkaz, aby se vloupal do jednoho bytu. Pan Robert chtěl vloupání nahlásit na policii, aby Gogoma policie zatkla a on se konečně zbavil vzpomínky na minulost, kterou v sobě Gogom jako syn udavačské rodiny nese. V závěru Gogom spáchá sebevraždu, krvácející ještě stihne zabít svého učitele.

Netradiční řešení prostoru sálu, díky kterému byli herci blíže divákům, pomohlo udržet pozornost. Vydýchaný vzduch už před začátkem představení možná nebyl autorským záměrem, ale jak se dramatisovala zápleтка, herci byli stále upocenější, až z nich v nejvypjatějších momentech doslova tekla pot. Obecenstvo nedostatek kyslíku rovněž zmáhal, tudíž závěrečná úmrtí provázela přirozená únava herců, dusno v celém sálu a kouzlo (možná) nezáměrného prohloubilo divácký zážitek.

Škola: Akadémia Umení v Banskej Bystrici

Inscenace: Škvrny na slunku

Autor: Leopold Lahola

Režie: Terézia Mindošová

Dramaturgie: Patrik Protuš

Light design: Marián Vereš

Obsazení: Matúš Buch, Andrej

Pohádka na dobrou noc

Veronika Švecová

Komorní posezení u jednoho stolu pro devět lidí včetně performerky, která vypráví svůj vlastní příběh z pohledu malé holčičky v poměrně disfunkční rodině, kde je za outsidera, a jediný, s kým se hlavní postava baví, je její nově příchozí strýček.

Své vyprávění, jehož anglický překlad si přihlížející mohou nalistovat v líbezných sešitcích, doplňuje íránská herečka manipulací s drobnými figurkami zvířat, dalšími dětskými hračkami a několika špejlemi. Je to vlastně docela roztomilé, trefně to evokuje hraní si mladého děvčátka, nicméně monotónní hlas teheránské performerky, tma a melancholicky jemný příběh bez výraznějšího tempa nebo zvratu nedokázal dostatečně udržet mou pozornost a já bojovala s padajícími víčky.

Pokud mělo jít o niterní zpověď, neměla dostatečný emocionální dopad. Vezmeme-li však představení *The Neighbours Think Nobody is Here* jako klidnou půlhodinovou relaxační podívanou, budeme z představení odcházet naprosto spokojení.

Škola: Art University of Teheran
Inscenace: *The Neighbours Think Nobody is Here*
Autor, režisér, hraje: Leila Ahmadi

Macbeth a dezinformace

Marek Pechlát

Kolektiv studentů z katedry Alternativního a loutkového divadla festivalovému publiku představil svou inscenaci Shakespearovy tragédie Macbeth. Z krvavé tragédie nezbyvá mnoho, pouze základní kostra příběhu. A to tak holá, že s předlohou neseznámený divák nemá moc šanci ho pochopit. Forma je výraznější než obsah, který slouží především jako pole pro zkoušení hranic a možností zvolených prostředků.

Pomocí starých magnetofonů a na nich nahraných a přehrávaných slovech z Shakespearových her, metrů a metrů magnetofonových pásek a plastikových vojáčků se tvůrci inscenace snaží vytáhnout z této tragédie téma dezinterpretace a manipulace. Velmi sugestivně se jim to daří v interpretaci klíčové scény Macbethova setkání s čarodějnicemi a jejich následné věštby. Nejprve se ozývá temné analogové hučení z reproduktorů a poté velmi nezřetelná, těžce rozpoznatelná slova věštby nahraná na pásku. Nesrozumitelnost a nejasný původ věštby, která zapříčiní následně brutální vraždění, je počátečním momentem celé dezinterpretace a manipulace a zároveň místem v inscenaci, kde forma i její obsah spolu korespondují.

Scény, které stojí na práci s magnetofony, mají temnou a zlověstnou atmosféru a společně je pojí jednotný a čistý styl. Tvůrci u nich ale nezůstávají. Uchylují se i k jiným formám, jako například ve scéně útěku Macduffa do Anglie. Ten je znázorněn jako stará počítačová „skákačka“. Macduff jako plastikový voják skáče krajinou sestavenou z reproduktorů. Tato a další scény, jež vybočují ze základní koncepce inscenace, jsou sice osvěžujícím zpestřením, ale narušují její celkový tvar.

Inscenaci se sice ne vždy daří komunikovat se svou předlohou, někdy je trochu nesrozumitelná, ale přesto nabízí řadu originálních nápadů a obrazů, na které je přinejmenším zábavné se koukat.

Inscenace: THUNDER. ENTER THE THREE WITCHES.

Škola: DAMU

Režie: Jakub Maksymov

Dramaturgie: Kateřina Kykalová

Scénografie: Tereza Černá, Dominik Migač

Hudba: Petr Kolman

Produkce: Veronika Řezníková, Johana Urbanová, Adam Svoboda

Obsazení: Andrea Berecková, Anita Gregorec, Eliáš Jeřábek, Petr Kolman, Dominik Migač, Milan Vedral, Štěpán Lustyk

Unavený Penzion

Lenka Skalická

Situační komedie Pension pro svobodné pány Seana O'Caseyho je další ze série inscenací, které na letošní ZLOMVAZ přinesl třetí ročník režie a dramaturgie činoherního divadla společně s druhým ročníkem činoherců DAMU. Ve všech čtyřech případech se jedná o uchopení staršího klasického díla. V předchozích dnech již návštěvníci festivalu měli možnost shlédnout Beaumarchaisovu Figarovu svatbu a Shakespearův Večer tříkrálový. Pension pro svobodné pány je třetí v pořadí.

Pokud jste z těch, kteří jste na ZLOMVAZU navštívili trojici těchto představení, jistě vám neunikl fakt, že jsou si inscenace ve způsobu herectví velmi podobné. Režie u každé z nich pracuje s přepjatou hereckou gestikulací a honosným slovním deklamováním. Činí tak záměrně za účelem pobavení diváka, což u půlhodinové Figarovy svatby funguje bez problémů.

U sedmdesátiminutového Pensionu pro svobodné pány však nastává problém. Strojená mluva hlavní herečky v roli Andělky po nějaké době začíná vyznívat monotónně a přehlídka velkých gest pak působí spíše rušivým dojmem.

Včerejšímu představení bohužel scházela potřebná energie a spád a odehrávalo se ve stále stejném tempu. Jinak důsledně režijně vystavěné gagy tak často zanikaly v rychlém sledu obrazů.

Škola: DAMU

Autor: Sean O'Casey

Adaptace: Jiří Krejčík

Režie: Vojtěch Nejedlý

Dramaturgie: Anežka Berkmanová

Výtvarné řešení: Sára Musilová, Linda Holubová

Obsazení: Andělka: Zuzka Černá,

Mulligan: Kryštof Dvořáček, Halibut:

Jakub Svojanovský, Mossieová:

Barbora Poláchová, O'Brian, Zřízenec:

Michael Goldschmid, Dáma, Sestra:

Eliška Nejedlá, Zřízenec: Vojtěch

Nejedlý / David Krchňavý

Růže jako lilie. Rosalinda, Célie a Shakespeare?

Marek Linhart

Čtvrtým a zároveň posledním festivalovým představením 2. ročníku herectví činoherního divadla DAMU je Shakespearova komedie Jak se vám líbí.

Jednoduchá scénografie. Čtyři popsané laminátové praktikáblý potažené zvrchu zrcadlovou fólií a dvě dřevěné klíčky fungující nejen jako úložště pro umělohmotné trsy trávy (potrava pro zvířata) ale také jako taburet pro pastýře, stačí aktérům k rozehrání poměrně složitého textu.

Rosalinda je z neznámého důvodu vyhnána z královského dvora. Brýlatá Célie se jako její nejlepší kamarádka (zvýrazněno i kostýmově – obě herečky mají zprvu identické bílé šaty) rozhodne odejít s ní a do party přibírají šaška. Před odchodem však ještě Rosalinda zahlédne pohledného Orlanda a na první pohled se do sebe zamilují. Rosalinda se převlékne za muže – Ganyméda (kalhoty, polo triko, džínová bunda a čepice) a všichni tři se vydávají do temného Ardenského lesa. Zde potkávají pastýře Corina, jeho ovečky a psy (také herci), přebírají od něj příbytek a usazují se zde. V lese žije i zamilovaný (nebo pouze bujný?) Silvius, jehož láska však není vyvolenou Fébé opětována. Šašek se rychle zamiluje do pastýřky Audrey. Do lesa zabloudí i Orlando, který plný lásky píše

po praktikáblech Rosalindino jméno. Toho si všimá Célie a vše poví Rosalindě. Ta se rozhodne, že si s Orlandem pohraje. Chce po něm, aby se k ní choval jako ke své vyvolené. Orlando souhlasí. Nicméně aby toho Rosalinda neměla málo, zamiluje se do ní (Ganyméda) Fébé a je potencionálně „vymalováno“. Vše se však (možná až) velmi rychle vyjasní, když Orlando shazuje Rosalindě při polibku čepici a poznává ji. V tu chvíli si polibek dají i zbylé dvě dvojice a vše šťastně končí.

V jedné hodině tak velmi svižně prolétneme ty nejzákladnější momenty Shakespearova dramatu. Nebudu-li brát v potaz zásadní změnu původního Shakespearova textu, jedná se o herecky povedenou inscenaci. Všichni herci si své role užívají a je na nich vidět zaujetí a schopnost umět si hrát s textem, zejména pak v postavě Rosalindy a Šaška. Nutno zmínit i sympatickou živou hudbu Jaroslava Jurečky, který doprovází aktéry hrou na kytaru, xylofon a harmoniku.

Inscenace: Jak se vám líbí

Škola: DAMU

Režie: Aminata Keita

Dramaturgie + Hudba: Jaroslav Jurečka

Scénografie: Michal Spratek

Obsazení: Eliška Zbranková, Zuzana Černá, Zuzana Novotná, Jakub Svojanovský, Viktor Kuznik, Kryštof

Nič

Adéla Kalusová

Bratři a sestry ze Slovenska se v prostorách divadla Na Rejdišti ocitají na vlakovém nádraží. Zběsile pobíhající blondýna Kateřina a milenecký pár místy hysterické hnědovlásky a nesebevědomého chlapíka společně čekají o vánočních svátcích na zpožděný vlak. Na tomto místě je ještě jedna osoba. Tajemný Štefan, který zde pobývá proto, aby se střetl s onou pobíhající blondýnkou, do níž je očividně zamilován. K němu se všichni účastníci obracejí se svými problémy a hledají u něj odpověď. Té se jim však nedostává.

Prostor malého jeviště je holý, prázdný. Nad hlavami aktérů se pouze houpají vánoční stříbrné řetězy. Zjevně prvek, který má evokovat vánoční čas. Tyto kýčovitě ozdobené korespondují s klišovitým textem, jenž místy pobaví frázemi, které se používají v každodenním dialogu. Převážně ale slyšíme konverzace týkající se existenčních otázek, jež jsou nám sdělovány poměrně plytkou formou.

Absence výpravy umožňuje zaměřit pozornost na hereckou akci a text. Bohužel snaha herců příběh nikam neposouvá.

Inscenace: Nič. A všetcí svatí

Škola: VŠMU

Autor: William Wolf

Režie: Jan Janča

Obsazení: Peter Ondrejčka, Kristína Kanatová, Dominika Richterová, Krištof Tobiáš

Divadelní osmičky a nejen ty

Vendy Drábková

V rámci Zlomvazu sekce Obzory proběhl dvoudílný přednáškový blok s názvem Úloha divadla ve zlomových okamžicích historie ČSR, na kterém profesor Vladimír Just shrnul řadu důležitých milníků napříč historií českého divadla. Profesor Just začal rokem 1848, kdy se začala formovat myšlenka českého národního divadla, pokračoval k roku 1868 a 70. letům 19. století, kdy stavbou ND žil celý národ, následně se například pokusil vysvětlit, proč byla Praha za Protektorátu jediným městem, kde se smělo hrát. Při zastavení u roku 1968 dostaly prostor události rané normalizace. Kromě divadla byl blok zaměřený na politické dění, jež s divadlem podle

pana profesora úzce souvisí. Na konci obou přednášek měli posluchači možnost klást dotazy. Do vymezeného prostoru se nemohlo vměstnat vše důležité a zajímavé, jak profesor Just poznamenal hned na úvod. Nemohl během přednášky postihnout nic více než základní dějinný přehled, nastítnit problematiku klíčových osmičkových let a přečíst dle svého výběru několik ukázek z knih. Při závěrečných diskuzích se pan profesor snažil tazatele odkázat na další informační zdroje, aby mohli dál studovat komplikované otázky nejen české divadelní historie.

Jak šel čas

Vendy Drábková

Zajímalo by vás, jak vypadaly časopis Obratel, reportážní fotografie nebo festivalové plakáty v minulých letech? Chtěli byste se o vzniku Zlomvazu dozvědět co nejvíc? Víte, že festival začal v roce 1993 jako neformální setkání studentů JAMU a DAMU za účelem navázání spolupráce a během 25 let se Zlomvaz postupně rozrůstal rok od roku až do současné podoby? Museli jste si přečíst až tento článek, abyste věděli, že až do sobotního večera můžete výstavu s jednoduchým názvem Vznik Zlomvazu zkouknout v areálu Klementina? Žili jste zatím v nevědomosti? Tak to vyrazte napravit! Nestyďte se zeptat se na cestu na recepci. Možná budete chvíli bloudit, ale v chodbě prvního patra na vás čeká instalovaná výstava, která vám objasní, jak se Zlomvaz vyvíjel.

Z výstavy si můžete domů odnést dosud nerozebrané propagační materiály z minulých let. Kdyby vám náhodou nestačil Obratel z letošního ročníku, na podlaze můžete nahlédnout například do verze z roku 2011. Na prádelní šňůru nataženou mezi štaflemi můžete kolíčkem přichytit jakýkoliv vzkaz. A až načerpáte dostatek informací, tak hurá na další

program. Nemusíte chodit daleko. Na Révovém nádvoří rovněž v Klementinu naleznete další výstavu s názvem Průzor.

Napadlo by vás demonstrovat 100 uplynulých let od vzniku Československé republiky na hlemýždích? Připadáte si občas v České republice jako maličká rybička v akváriu? Zajímá vás, proč je celá kašna lemovaná zavařovacími sklenicemi s vodou? Hlemýždi, rybičky, fotografie a další objekty jsou uzavřeny v průhledných nádobách – autoři instalací se tímto způsobem vyjadřují k výročí 100 let československé státnosti.

Je škoda být neustále zavřený v interiéru, když je venku tak pěkně, tak neváhejte a dorazte se pousmát při této vtipně pojaté výstavě. Cestou z Mariánského náměstí si můžete dát pivo u dalšího ze Zlomvazových stánků s občerstvením, které akorát tak dopijete, než dorazíte právě na Révové nádvoří, kde vás Průzor čeká. Obě výstavy budou k vidění i poslední festivalový den do desáté hodiny večerní.

Termín: 2. – 5. 5.

Čas: 9:00 – 22:00

Dnešek versus 1989

Veronika Švecová

Na panelové diskuzi o společenských náladách, potenciálu občanského aktivismu, rozdělení společnosti a úlohách studentů, umělců či divadel při politickém dění debatovali Pavel Lagner (jeden z iniciátorů generální stávky r. 1989), Luboš Louženský (student produkce a pořadatel stávky #vyjdiven), Marek Hilšer, Ph.D (aktivista a kandidát na prezidenta 2018) a prof. Vladimír Just (teatrolog a pamětník).

Hned první otázka nabídl polemiku nad tím, zda jsou mladí lidé hybateli společenského dění kvůli tomu, že nemají žádné důležité závazky, jako je kariéra nebo rodina. Umělci pak zase berou jako svou povinnost dávat najevo svou občanskou nespokojenost, jelikož je jejich posláním reflektovat aktuální společenskou situaci, na kterou většina ve své tvorbě bezprostředně reaguje.

Viceméně se na tom diskutující shodli, ovšem je třeba vyvarovat se generalizaci, protože, jak prof. Just připomněl, i při generální stávce r. 1989 nestávkovala plošně všechna divadla a třeba první česká scéna (Národní divadlo) se k protestům nepřipojila mezi posledními. Stejně tak se ani nejednalo o generační akci. Mezi lidmi vyjadřujícími svůj nesouhlas

s tehdejšími poměry byli zástupci všech věkových kategorií. Generální stávka tehdy byla mnohem účinnější než jakkoliv provokativní umělecké vyjádření, jelikož z divadel se stala svobodná necenzurovaná síť distribuující nejnovější informace o společenském vývoji.

Že má aktivismus smysl, o tom panovala mezi pozvanými všeobecná shoda. Zazněly názory, že je však třeba akci masivních měřítek, protože většina Čechů čeká, až se zapojí i soused, aby se taky přidali. Zvláštním faktorem je tzv. „tragický spouštěč“. Tak by se dala označit například smrt novináře na Slovensku nebo poplašná zpráva o smrti studenta během sametové revoluce.

Dalšími podněty k diskuzi bylo například rozdělování společnosti na základě neschopnosti přijímat cizí názor, role osobnosti prezidenta pro národ, prostředky, jak prolomit propast mezi vrstvou politiků a občanskou realitou, snižování míry apolitičnosti mezi mladými lidmi i v divadelní tvorbě, absence kritického myšlení i ve zpravodajských prostředcích a skrze sociologický vtíp jedné z posluchaček došlo i na vděčné téma identity nebo třeba na komplex méněcennosti Tomia Okamury.

1968

Vendy Drábková

Na lednovém sjezdu byl jmenován 1. tajemníkem KSČ Alexander Dubček, nahradil ve funkci Antonína Novotného a začaly se dít věci.

V únoru Alexandr Dubček vyzval k prohlubování „socialistické demokracie“. V rámci oslav „Vítězného února“ 1. tajemník KSČ nešetřil kritikou. Leonid Brežněv zdůrazňoval nutnost mezinárodní spolupráce. 11. dne stejného měsíce získal Jan Raška historicky první zlatou medaili ze ZOH.

17. března se narodil herec Tomáš Holý. 23. března odstupuje Antonín Novotný z funkce prezidenta republiky. V okolních socialistických zemích sílily obavy z československé revoluce.

25. června byl schválen zákon o soudní rehabilitaci, aby se odčinily omyly předchozích dvaceti let. O den později vyšel zákon o zrušení cenzury. A další den vyšel v Literárních listech manifest Ludvíka Vaculíka Dva tisíce slov.

Jednoho červencového dne se skladatel Karel Svoboda a textař Jiří Štaidl opili, jak zákon hudebníků káže. Vznikl tak jeden z největších hitů „božského Káji“ - Lady Carneval.

6.srpna moji milovaní prarodiče oslavili 3. výročí svatby. 21. dne stejného měsíce proběhl vojenský zásah pěti států Varšavské smlouvy proti reformnímu hnutí, které označujeme jako „Pražské jaro“.

Od 11. září mohly oficiálně existovat pouze organizace připojené k Národní frontě. 27. října se byl schválen Ústavní zákon o Československé federaci. Československý stát se tak přejmenoval z Československa na federaci České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky.

14. prosince umírá zakladatel Katedry scénografie DAMU František Tröster. Přesně 24. prosince poprvé kokpit s lidskou posádkou obletěl Měsíc. Povedlo se to USA v rámci programu Apollo.

English summary Day 3

Third day of our festival was again loaded and took off with morning discussion. Right after that Ukrainian students from Lvov introduced themselves with author's production Yes or No. This performance reflected contemporary situation in Ukraine. Subsequently a metal construction for the production Clockwork Orange from JAMU was installed on the stage of the theatre DISK. Students from the second year of drama acting presented comedy Pension pro svobodné pány, after which an alternative conception of classical fairy-tale O Dlouhém, širokém a bystrozrakém could be seen. Festival visitors didn't spend the day just in DAMU, but thanks to the performance of Slovakian VŠMU they could enter the theatre Na Rejdišti as well. Also, the students from the Academy of Arts in Banská Bystrica came to show their work with the play Spots on the Sun. Intimate get-together with the Iranian performer in the early evening was a pleasant calming in the middle of a general rejoicing. The peaceful mood was interrupted by another comedy As You Like It. Right before the party on the stairs on the rooftop the absolvents of KALD staged unconventional adaptation of

Shakespeare's tragedy Macbeth, which was played around tape-recorders. As a part of a project "3D" of the agency DILIA there were 3 scenic readings throughout the day. Namely Taxi, Igloo and Dead Animals.

Even the OFF program didn't hold back. Concerts of HAMU students resonated through the Mirror Chapel in Klementinum and the visitors could also have a look at contemporary productions of the Film Faculty of AMU. A panel discussion dealing with the topic of citizen activism took place in the painting classroom. The invitations confirmed Pavel Lagner, Luboš Louženský, Marek Hilšer, Ph.D. and prof. Vladimír Just.

The evening hours were filled by tones of the band Role and ZLOMVAZ fluently continued with an afterparty in Unitaria.

Tiráž

Šéfredaktor a svačinář
Vendy Drábková

Šéfredaktor a someliér
Adéla Kalusová

Korektura
Aleš Roll

Šéfredaktor a
přítelkyně korektora
Lenka Skalická

Šéfredaktor a překlad
Veronika Švecová

Fotograf
Martin Netočný

Šéfredaktor a sazeč
Marek Pechlát

Manažer festivalu
Jáchym Vrecion
jachym@zlomvaz.cz
+420 731 666 974

Hlavní přehlídka
Tereza Kaucá
program@zlomvaz.cz
+420 725 315 019

Obzory
Johana Urbanová
johanka@zlomvaz.cz
+420 775 140 796

Pedagog. supervize
Michal Láznovský
michal.laznovsky
@damu.cz

PR a marketing
Kristýna Kočová
kristyna@zlomvaz.cz
+420 724 918 718

Offprogram
Anna Chlěbcová
anna@zlomvaz.cz
+420 732 612 126

Finance
Emilie Formanová
emilie@zlomvaz.cz

Použitý písmo
Nuckle

Hlavní přehlídka
Helena Bartošová
helena@zlomvaz.cz
+420 773 975 773

Offprogram
Adam Svoboda
adam@zlomvaz.cz
+420 737 390 812

Guest service
Marianna Cimburová
guest@zlomvaz.cz
+420 737 838 284

Celý festival děkuje všem sponzorům, podporovatelům a přátelům, obzvlášť pak firmě Tisk-kvalitně.cz za pěkný merch, hostelu Ritchie's, hostelu APlus, a v neposlední radě patří velký dík Divadlu DISK, ve kterém denně hrajeme.

Děkujeme nastokrát.

Děkujeme za podporu

Státní fond kultury ČR

Poznámky

A series of horizontal dotted lines for writing notes.

A^Z
V M O^L

